

MIENTJE

ons moedertje

door ANNE DE VRIES

G. F. CALLENBACH N.V. — NIJKERK

**MIENTJE,
ONS MOEDERTJE
DOOR
ANNE DE VRIES**

MET TEKÉNINGEN VAN REIN STUURMAN

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. WAAROM BEN IK TOCH ZO BLIJ?....

Onze Bruin stond al voor de kar. Hij stond maar stil te wachten en zwaaide met zijn staart. Want de vliegen prikten zo. Een grote zwerm gonsde om zijn kop. Ik joeg ze weg, met een takje.

„Goed zo, Mientje!” zei vader.

En Bruin deed zijn grote kop omlaag en wreef die tegen mijn schouder. Och, het was zo'n lief paard!.... Wij hielden allemaal zo veel van hem!....

Onze Hans kroop achter in de kar. Ik tilde kleine Hanneke er in. Moeder gaf *mij* een zetje. En toen kwam vader er bij, om moeder te helpen.

„Hebben we alles?” vroeg vader.

Ja, we hadden alles. Hanneke had haar pop. Hans had twee sjempotjes; daar wilde hij bramen in plukken. Ik had een emmertje, ook voor bramen. En moeder had een grote tas, vol met allerlei lekkers: boterhammen en appels en een grote fles water met azijn. Dat hielp zo goed voor de dorst. En een grote ketel had ze ook, om er koffie in te zetten. Zó gingen wij samen naar het korenland. Daar moesten vader en moeder werken. En ik moest er ook werken. Ik moest aren zoeken met Hans. En ik moest ook op Hanneke passen. Bramen plukken kwam pas later.

Vader deed de deur op slot. Hij nam de leidsels.

„Vooruit Bruin!”....

Bruin hief de kop een beetje op. Zijn oren bewogen. Meer niet.

„Toe Bruin!.... Zó lui ben je toch niet?”....

Toen trok het paard aan. Wij reden het erf af. Het huis bleef eenzaam achter.

„Kukeleku!” zei de haan op de mesthoop.

Ja, *hij* mocht de baas zijn vandaag! Het zou wel avond worden, vóór hij ons terug zag....

Wij reden langzaam de weg langs. Ons land lag buiten het dorp.

Wij reden ook langs de kerk. En toen langs het huis van den dominee.

Ik keek goed uit, of ik Bep ook zag. Bep van den dominee was mijn vriendinnetje.

En kijk, daar vloog de deur open. Dáár kwam ze naar buiten rennen, met nog een stuk boterham in de hand.

„Mientje!” riep ze, „hoor eens! . . . Ik weet wat moois!” . . .

„Ho Bruin!” . . . zei vader. En de kar stond stil. Bep kwam er bij staan.

„O zèg,” zei ze, „ik wou net naar je toe! . . . Wij gaan fietsen vandaag, mijn vader, mijn moeder en mijn oom en ik. En *jij* mag óók mee, Mien, bij mijn oom achterop! . . .

Doe je 't?’ . . .

O, ik schrok er van, zó fijn was dat! Maar ik zei nog niets. . . .

„En we gaan naar een speeltuin!” riep Bep. „Daar mogen we op de schommel en op de wip. En we krijgen een gebakje! . . . En limonade met een rietje!” . . .

„Heerlijk!” dacht ik. En het water liep mij al om de tanden.

Maar nòg zei ik niets.

„Wil je niet?” vroeg Bep.

„O ja, ik *wil* wel graag!” . . . zei ik.

„Nou, kom er dan af! . . . Wij gaan dadelijk weg!” . . .

Ik keek moeder aan.

„Je màg wel,” zei moeder. „Wij zullen ons wel redden, vandaag!”

En vader knikte ook.

„Toe maar, Mien,” zei hij, „dan heb jij ook eens een prettige dag!” . . .

Toen klom ik van de kar. En ik dacht: „Moeder zal mij wel missen vandaag! Zij heeft het zo druk. En wie moet nu op Hanneke passen? . . . Hans, die wilde bengel? . . .

En moet die ook alleen alle aren zoeken? . . . Dat kan hij vast niet! . . .

Toen had ik er al bijna spijt van. Maar de kar reed al verder.

„Dáág!” riepen vader en moeder.

„Dáág!” riep ik.

En ik dacht: „Zij moeten allemaal hard werken! Maar voor *jou* is het feest. . . .”

Hè, dat was toch niet prettig, hoor! Ik was niks blij. . . .

„Kom nou, Mien,” zei Bep. „De fietsen staan al buiten.”

Zij sloeg de arm om mij heen en wilde mij meenemen.

Maar ik bleef nog staan.

Ik zag Hans. Die keek zo sip. En opeens hoorde ik Hanneke huilen.

„Mienie óók meel!” riep ze. „Mienie bij Hanneke blijven!” . . .

Och, die kleine schat! Ze hield zoveel van mij! En *ik* liet haar in de steek. Ik dacht maar alleen aan mijn eigen plezier! . . .

De kar ging de hoek al om. Wèg was Hanneke.

Maar het was net, alsof ik haar verdrietig stemmetje nog hoorde. En ik zag nog, hoe ze haar handjes naar mij uitstak. . . .

„Kom nou toch!” zei Bep ongeduldig. „Wat doe je toch raar, meid!” . . .

Maar ik rukte mij los.

„Nee,” zei ik, „ik. . . ik. . . ik ga tòch niet met je mee! . . . Ik *wil* graag, hoor! . . . Maar ik wil nòg liever bij Hanneke blijven en bij de anderen. . . . Dá-ág!” . . .

En ik rende de kar achterna.

„Hè bàh, flauwe meid!” riep Bep.

„Oud moedertje!” . . . riep ze.

Ze schold mij uit! Ze was kwaad. . . .

Maar het kon mij niets meer schelen. Ze zou wel weer goed worden. Als ze eerst maar wist, hoe druk mijn moeder het had.

Ik holde de hoek om. De kar was nog niet ver. Ik had hem al gauw ingehaald.

Ze merkten er niets van. Ze zaten allemaal vooruit te kijken.

Ik nam een sprong. Ik hing met mijn buik op de rand. Ik kroop alleen in de kar. Dat had ik nog nooit gekund. Maar *nu* kon ik het! . . . Raar was dat!

„Hallol!” riep ik. „Dáár ben ik weer!” . . .

Ze schrokken er van.

„Ha, onze Mien!” riep Hans blij.

En Hanneke lachte.

„Maar kind,” zei moeder. „Moet je niet met den dominee mee?” . . .

„Nee,” hijgde ik, „ik ga met *jullie* mee! . . . Ik laat jullie *niet* in de steek!” . . .

Toen drukte moeder mij tegen zich aan. Hanneke kroop op mijn schoot. En Hans haalde een klein steentje voor de dag, een zwart, glimmend steentje. Dat had hij op de hei gevonden en hij was er heel wijs mee.

„Dáár,” zei Hans, „dat is voor jou!”

Ik gaf eigenlijk niets om dat steentje, maar *nu* was ik er toch blij mee.

Toen voelde vader óók in zijn zak en die gaf mij een pepermuntje. Het was wel een beetje vuil, maar dat hinderde niet. Ik beet het in drie stukjes en gaf Hans en Hanneke ook wat.

„Is het lekker?” vroeg vader.

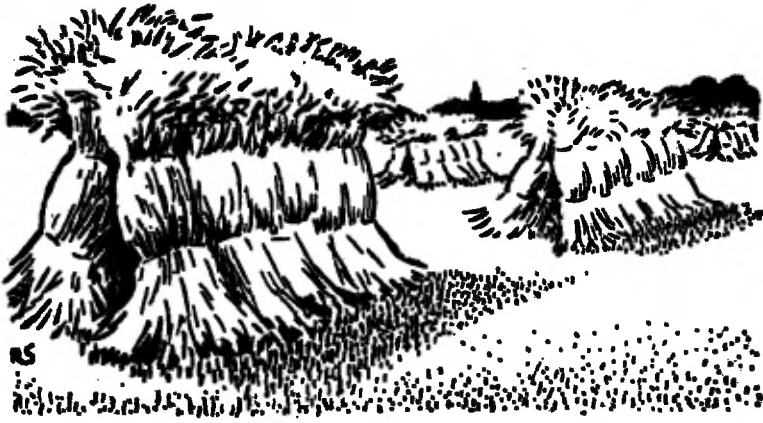
„Nòg lekkerder dan een gebakje,” zei ik.

Toen lachten ze allemaal.

En ik dacht: „Wat ben ik toch blij! . . . Hoe komt dat toch?” . . .

2. OP HET KORENVELD

Het kwam zeker van de zon, dat ik zo blij was. Die scheen zo warm! En de lucht was zo mooi blauw! . . . Overal op het land waren de boeren druk bezig. Vader

Korenhokken

werd wat ongeduldig. Hij verlangde naar zijn werk.

„Vooruit Bruin!” zei hij.

Het paard begon te draven. Hop, hop, hop, we dansten op en neer in de kar. Toen waren we al gauw op ons land. Het rook er zo lekker. Het koren was al gemaaid en in bossen gebonden. Die stonden rechtop op het land, telkens twaalf bossen bij elkaar, zes aan elke kant. Dat noemden wij een hok. En het was ook net een hok, net een klein huisje, waar je onder kruipen kon. Er stonden wel honderd van die huisjes op ons land.

Aan de kant van het veld waren struiken. Dáár, in de schaduw, zette moeder de tas neer en de fles met azijnwater ook. Zij spreidde er ook een oud kleed op de grond. Daar mocht Hanneke op zitten.

„Ziezo,” zei moeder, „ga maar mooi met je pop spelen, hoor Hanneke! . . . Wij gaan allemaal aan het werk. En Mientje zal nu en dan wel eens naar je kijken.”

Toen gingen vader en moeder koren opladen. Vader reed de kar langs de hokken en stak de bossen omhoog. Moeder zat op de kar en pakte ze netjes naast elkaar. Zó braken ze, één voor één, de huisjes af.

Maar ze brachten het koren *niet* in de schuur. Onze schuur was immers veel te ver! Ze brachten het op een grote hoop, aan het eind van de akker. Ze bouwden er daar een hoge toren van. Dat was de korenmijt.

Hans en ik gingen ook aan het werk. Er was een grote mand meegekomen op de kar. Die namen we elk bij een oor. En toen zochten we de akker af, telkens een strookje. Hier en daar lag een aar, vol rijpe korrels. Die was gevallen bij het maaien. Wij raapten ze allemaal op en wierpen ze in de mand.

Wij vonden het eerst een leuk werkje. Maar het was zo warm!... En de akker was zo groot!... Hans had er al gauw niet veel zin meer in. En mijn rug deed ook al pijn van het bukken!...

Ik stond even stil om uit te rusten. En Hans ging op de mand zitten en zuchtte. Hè, wat brandde de zon!...

Toen tinkelde in de verte een fietsbelletje. Kijk, daar op de weg, daar gingen fietsers voorbij!...

O, dat *waren* ze!... De dominee en mevrouw en nog een meneer! En Bep zat bij haar vader achterop. Maar ze zag mij niet. Ze dacht zeker al niet meer aan mij!...

Hoor, ze zongen!... Ja, zij hadden geen last van de warmte!... Zij gingen limonade drinken en gebakjes eten en spelen in een mooie tuin!... En ik.... Hè, ik was tóch dom geweest, hoor!...

Maar nèt kwam onze kar aanrijden. Ik keek naar moeder. Ze zat bovenop het koren. Ze had zo'n rood hoofd en ze veegde telkens het zweet van haar gezicht. Maar ze lachte tóch! En ze riep: „Hallo, Mien!“...

Toen schaamde ik mij. Ik dacht: „Nee hoor, ik ben niet dom geweest!... Het zou dom zijn, om zo'n lieve moeder te laten werken en zelf uit te gaan.... En die kleine Hanneke,.... die schat....”

Waar was Hanneke?.... Ik had haar helemaal vergeten!....

O, gelukkig, ze zat er nog, hoor!....

„Kom Hans, dóórwerken!” zei ik. „Straks, als we klaar zijn, gaan we bramen plukken!”

We raaptten een poosje heel ijverig. De mand was al bijna vol aren. Nog een stuk of wat stroken, dan waren we klaar.

Toen riep vader: „Kom kinderen, nu gaan we eerst wat rusten! We gaan lekker bij Hanneke in de schaduw zitten.”

„Maar waar *is* Hanneke?” riep moeder.

Ja, waar was Hanneke?.... De pop was weg.... en het kleed was weg.... en Hanneke zèlf was óók weg!....

„Hanneke!.... Hanneke!”.... riepen we allemaal.

Er kwam geen antwoord.

We keken onder de struiken. De hele rand van de akker zochten we af.... Neen, nergens was onze Hanneke.

Ik beefde er van. Hoe kòn dat nu toch?.... Ik had toch heus het laatste kwartier goed opgelet!....

„Zo pàs was ze hier nog!” zei ik en ik huilde haast.

„Ja,” zei Hans, „maar ik heb haar het veld op zien lopen.

Dáár ging ze naar toe!”....

En hij wees naar de korenhokken.

Die jongen toch!.... Dat zei hij *nu pas!*

We liepen allemaal de akker op. En opeens begon vader te lachen. Hij wees,.... hij wenkte.... En hij legde de vinger op de lippen.

En kijk, daar lãg Hanneke!.... Daar lag ze lekker, op haar kleedje, te slapen in zo'n korenhuisje!.... Met de pop in de arm.... Met de duim in de mond.... En rood van de warmte!....

We lachten allemaal. Ik wou haar wakker maken. Maar moeder zei zacht: „Laat haar maar slapen, Mien! Ze ligt daar veilig. En nu hoeft ze na het eten *niet* te rusten. Dàn kan ze meteen met jullie mee. Kom maar”....

We zaten een poosje uit te rusten in de schaduw. Het zure water smaakte zó heerlijk! Limonade kon niet lekkerder zijn.

We kregen ook elk een appel. En Bruin dronk bijna een emmer vol water leeg.

Vader keek bezorgd naar de lucht. Aan de horizon, achter het dorp, zaten donkere wolken. En het rommelde zacht in de verte.

„Als we maar geen onweer krijgen!” zei hij.

„Dat zou jammer wezen,” zei moeder. „Het koren is nu zo mooi droog! Als we hard doorwerken, zijn we vóór de avond klaar”....

We begonnen maar gauw weer. Ik moest nu alleen aren zoeken, want Hans kreeg een ander werkje van vader. Vader maakte een vuurtje aan de rand van de akker. Daar hing hij de ketel met water boven. Hans moest zorgen, dat het vuur niet uitging.

Nou, dàt vond hij fijner dan aren zoeken. Hij stookte, dat de vonken stoven. Maar het kon geen kwaad. Er stond gelukkig geen koren meer in de buurt.

Ik keek nog vaak naar de lucht. De zon blonk op het haantje van de toren. Dat was zo'n mooi gezicht; dat blinkende haantje voor die zwarte dreigende wolken.

Maar ik zocht ook ijverig. En juist, toen ik klaar was, riep Hans: „Het wáter kóókt!”....

Moeder ging koffie zetten.

Hanneke kwam op handen en voeten uit haar huisje kruipen.

„Toe-oe-oet!”.... ging het in de verte. Dat was de stoomfluit van de boterfabriek.

„Twaalf uur,” zei vader. „Nu gaan we eerst eten, kinderen!”....

Wat zaten we toen fijn onder de struiken bij elkaar! En wat smaakten de boterhammen lekker!.... Bruin liep te grazen langs de kant en kwam ook een stukje brood bij ons halen.

„Bep heeft het vast niet zo prettig als ik,” dacht ik. „Ik ben blij, dat ik niet mee ben gegaan....”

3. BRAMEN ZOEKEN

Na het eten mochten we bramén zoeken. De lucht was weer bijna helemaal blauw. Het onweer was weer afgezakt.

„Je hebt de hele middag,” zei vader. „Maar wees voorzichtig, hoor!”

„Ja Vader,” zeiden we.

„En denk er om, Hans, Mientje is de oudste! . . . Mientje is de baas!” . . .

„Ja Moeder,” zei Hans.

„En goed op Hanneke passen, hoor!” . . .

„Ja Moeder! . . . Dá-àg!”

Daar gingen we.

En Bruin werd weer voor de wagen gespannen.

„Ik ben blij, dat ik geen paard ben,” zei Hans.

.. .. .
We zwierven samen door de velden, Hanneke met een potje, Hans met een potje en ik met het emmertje. Wij kropen onder prikkeldraad door. . . . Wij lieten ons in een droge sloot glijden. . . . Wij schramden onze handen aan de stekels, maar daar gaven wij niet om. Wij zochten de mooiste plekjes en de dikste bramen. En wij dwaalden hoe langer hoe verder weg.

Er zaten bramen genoeg. Wij plukten maar en wij aten maar. Onze handen werden blauw en onze lippen ook. En Hanneke zag er zo grappig uit! . . . Die was nog zo onhandig. Die had haar hele snoetje volgesmeerd.

Het potje van Hans was al gauw vol. Hij gooide het leeg in mijn emmertje.

„Alles moet vol, Mien!” zei hij.

Dat vond ik ook.

„Dan kan moeder er sjem van koken,” zei ik.

„Lekker!” zei Hans.

Hij liep een eindje vooruit. En opeens riep hij: „O Mien, kom eens gauw! . . . *Hier* zitten er veel! . . . En *dikke*,

zeg! Dàt zijn *apekbramen*, hoor!"....

Ik liep gauw met Hanneke naar hem toe. Hans stond bij een sloot. Hij wees naar de overkant.

O jongens, ja, wat hingen dáár zware trossen! Ze glansden in de zon!.... Zó dik en zó mooi hadden wij ze nog niet gevonden....

Maar de sloot was breed en diep. En er stond veel water in.

„Wij kunnen er niet bij!” zei ik. „Jammer, jô!”....

„Daar ginds is een hek!” zei Hans.

Wij holden er naar toe. Ja, daar wàs een hek. Maar achter dat hek was een weiland. En in dat weiland liep een grote bok met sterke kromme horens.

Wij kenden hem well!.... Dat was de bok van boer Eef-ting. Bijna alle kinderen uit ons dorp waren bang voor dat beest.

„Ga er maar niet in, hoor Hans!” zei ik. „Het is zo'n kwajel!”....

„O, ik durf bèst, hoor!” pochte Hans. „Ik ben geen meisje!.... Als hij me wat doen wil, nou, dan slà ik hem,.... dan slà ik hem, jô!.... Vlæk voor zijn kop!”....

En hij zwaaide met zijn sjempotje.

Maar hij maakte toch alleen maar het touw los, dat om de paal van het hek zat. Het hek *zelf* maakte hij nog niet open. Want de bok hief ineens zijn kop omhoog en mekerde. Hij kwam een paar stapjes dichterbij en keek naar ons. En toen ging Hans maar wat heen en weer lopen aan de kant van de sloot.

Wij keken naar de bramen. Het was net, of ze nog veel mooier werden, nu wij er niet bij konden.

Hans hield het niet langer uit. Hij stapte terug naar het hek, met boze, grote stappen. En hij bromde: „Ik bang voor een bok?.... Voor zo'n snertbok?.... Nooit hoor!”....

Hij draaide het hek een beetje open, heel voorzichtig.... De bok merkte niets.

Toen sloop Hans met zijn potje de wei in.

Toen sloop Hans met zijn potje de wei in. En hij had zo'n kleur!.... Zou dat alleen van de warmte zijn?....

Ik bleef staan wachten voor het hek. Ik durfde nog niet zo goed. En even later, daar was Hans al weer. Zijn potje was al boordevol.

„Kom nou toch!” zei hij. „Wat doe je toch flauw!.... Die bok durft immers niets! Kijk maar!”....

Hij ging staan springen en schreeuwen in de wei.

„Hei bok!” riep hij. „Dikkop!.... Langbaard!.... Krompoot!.... Kom eens hier, als je durft!”....

Het dier keek even op. Het kauwde, het schudde wat met zijn kop.... En toen.... toen liep het langzaam naar de verste hoek van de wei.

„Zie je wel?” lachte Hans. „Hij is al bang voor mij!.... Kom maar gerust, hoor! Ik zal wel op jullie passen!”....

„O Hans, wat durf jij toch goed!” zei ik. „Wat ben jij dapper!”

Hans keek zó trots! Hij deed, alsof hij een leeuw had weggejaagd.

„Ja,” zei hij, „jullie mogen blij wezen, dat ik mee ben gegaan! Anders had je die mooie spekbramen nooit gekregen!”....

Wij gingen nu alle drie de wei in. Wij bleven eerst nog wat dicht bij het hek en keken vaak naar den bok. Maar die bleef rustig, waar hij was. En toen liepen we maar steeds verder de sloot langs. Wij dachten niet meer aan den bok. Wij plukten bij handenvol de grote, zoete bramen en het emmertje was al gauw vol.

„Nu de beide potjes nog,” zei ik. „Dan is alles voll!”.... En wij plukten al weer.

Maar opeens.... wat was dat? Wat hoorde ik daar zo snuiven achter mijn rug?....

Ik keek achterom en ik gilte het uit van schrik. Dáár kwam de bok aan!.... De kop gebogen, de kromme horens vooruit, zó kwam hij op ons af!....

„O Mientje, pas op, pas op!”.... schreeuwde Hans. En hij rende weg. Hij was helemaal niet dapper meer.

Ik greep mijn emmertje.... ik greep Hanneke, ik trok haar mee naar het hek.

„Toe Hanneke.... lópen, Hanneke!”....

Maar de bok kon harder dan wij. Hij kwam vlák achter ons. En hij snoof zo kwaad!.... O, het was net, alsof ik zijn horens al voelde!....

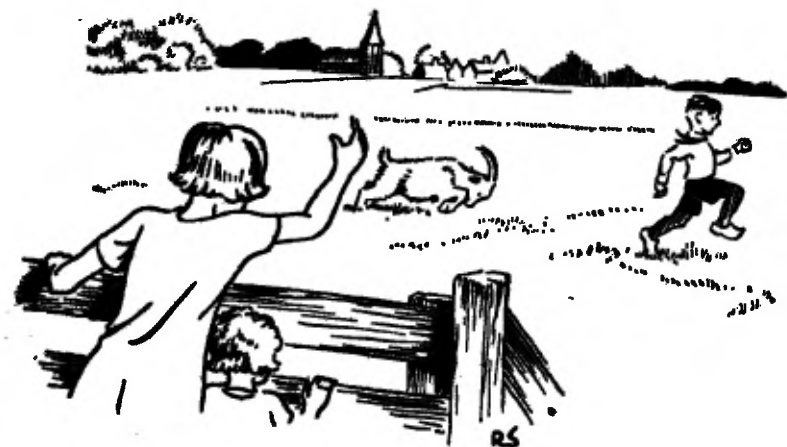
„O Hans, Hans!” gilte Hanneke.

„Hans, help ons toch!”.... schreeuwde ik.

En wat Hans toen deed, dat zal ik nooit meer vergeten! Hij stond stil, hij kwam terug! Hij liet ons tòch *niet* in de steek!....

En nú durfde hij weer, nu hij ons helpen moest. Hij liep zó maar recht op den bok aan en hij *hulde* van boosheid.

„Ga je weg, lelijkerd?” riep hij. „Ga je wèg?”....

„Hans! Hier naar toe!”

En hij gooide met zijn sjempotje naar het beest. Pàts!....
Vlák voor zijn kop!....

Wat er toen verder gebeurde, zag ik niet meer. Ik rende
maar en sleurde Hanneke mee. Wij kwamen veilig door
het hek. Toen keek ik om....

Hans holde de wei door en de bok zat hem achterna.

„Hans!.... Hier naar toe!” schreeuwde ik.

Maar hij hoorde het zeker niet. Hij liep helemaal verkeerd.
Hij rende recht op de sloot aan. En de bok kwam hem
hoe langer hoe dichtter op de hielen....

„Ha....hans!”.... hikkelde ik.

Maar Hans stond op de rand van de sloot en hij wou nèt
toespringen, toen was de bok bij hem.

Bòns!.... Wát een stoot kreeg die arme Hans in zijn
rug!....

„O,.... au,.... help!”.... huilde Hans.

Toen sprong hij.

Plons!....

In de sloot.

Het water spatte op.

4. AL WEER DIE BOK!

Toen ik bij Hans kwam, kroop hij juist weer tegen de wal op. Het eendekroos zat in zijn haren en op zijn neus. Het water droop uit zijn kiel en zijn broek. En zijn éne klomp, waar was die? . . . O, die dreef warempel nog in de sloot! . . .

Die klomp redde ik eerst. Er lag gelukkig een stok in de buurt. Daar viste ik hem mee op het droge.

Mijn handen trilden nog van de angst. Maar toen ik Hans aankeek, moest ik lachen. Hij stond daar zo raar te kijken met dat eendekroos op zijn neus. Toen begon Hanneke ook. En Hans lachte toen ook maar mee. Maar hij had de tranen nog in zijn ogen.

De bok stond aan de overkant van de sloot naar ons te kijken. Hij zei: „Mè-è-è!” . . . Dat kwam er heel verwonderd uit. Net, of hij zeggen wou: „Lachen jullie nog? . . . Hebben jullie nu nòg niet genoeg gehad?” . . . Toen werd Hans weer woedend en hij gooide het beest een paar zandkluiten naar zijn kop. En de bok . . . ik werd er bang van . . . zó woest sprong hij heen en weer langs de sloot. Hij stootte met zijn horens in de struiken! Ik liep maar gauw weg met Hanneke. De druipende Hans kwam achter ons aan en droeg het emmertje bramen.

„Die hebben we toch lekker!” zei hij.

„Ja, maar wat *moeten* we nu?” vroeg ik.

Hans wist het ook niet. We konden wel naar moeder toe gaan. Maar moeder had het zo druk! . . . En ze had op het land geen droge kleren voor Hans. Dan zou ze mee moeten naar huis. En hoe moest het dan gaan met het werk? . . . Vader alleen kon het niet.

Ik bedacht ineens een mooi plannetje.

„Wij kunnen ons zelf wel redden, Hans!” zei ik. „Wij hoeven moeder niet van haar werk te houden. Trek je kleren maar uit! . . . Dan zal ik ze uitwringen. En dan drogen wij ze zelf, in de zon!” . . .

„Dat kan toch niet!” riep Hans. „Ik kan toch niet naakt gaan lopen!”....

Maar daar wist ik ook wel raad op.

„Dan mag je *mijn* jurk zolang aan,” zei ik. „Ik kan best een poesje in mijn onderjurk lopen!”

Ik trok mijn jurk al uit.

Maar Hans wou er eerst niets van horen.

„Dan lijkt ik net een meisje!” riep hij. „Ik dank je wel, hoor!.... Dàt doe ik niet!”

„Wat geeft dāt nou, jô!”.... zei ik. „Hier is immers niemand! En zo lang hoeft het niet! Je kleren zijn wel gauw droog. Voel je niet, hoe de zon brandt?”....

En ik praatte net zo lang, tot hij toegaf.

Er was een korenveld daar dichtbij. Daar gingen wij naar toe. Het koren stond er nog in hokken. Hans verdween met mijn jurk in zo'n huisje van koren en even later kwamen zijn natte kleren naar buiten vliegen. Eerst een paar kousen, toen de kiel, een broek, nóg een broek,.... een hemd....

Ik wrong alles uit en legde het netjes te drogen op het stoppelland. Het hoofd van Hans kwam uit het huisje. Hij keek bang naar alle kanten.... En toen hij nergens iemand zag, kwam hij naar buiten springen. Met de blote voeten in zijn klompen en met mijn jurk om het blote lijf. Wij schaterden het uit. Het was ook zo'n mal gezicht. 't Leek net, of het onze Hans niet was, die daar stond.

Hij ging lopen net als een dametje, heel deftig, met kleine trippelpasjes. En Hanneke sprong om hem heen en riep: „Ha-ha!.... Onze Hans is een meisje geworden!.... Ha-ha!”....

Toen werd Hans ineens een beetje nijdig. Hij schaamde zich tòch zeker een beetje. Hij ging *nu* al aan zijn kleren voelen. Maar die waren natuurlijk nog lang niet droog!

In de verte liep iemand te zingen. Hans keek bang die kant op.

„Ik kruip maar weer in het hok,” zei hij toen verlegen.

„'t Is net zo warm in de zon!“

Net kroop de zon achter een wolk. Maar ik lette er niet op. Ik kroop Hans achterna in het huisje. Hanneke zat er ook al in.

Zij babbelde: „Hans, samen spelen, Hans? Vadertje en moedertje spelen, Hans?“

„Dat is goed,“ zei Hans.

„Maar wie moet dan de vader zijn?“ vroeg ik.

„Nou, *ikke* natuurlijk!“ riep Hans. „Wie anders?“

„Jij hebbe jurk aan!“ zei Hanneke. „Jij benne *moeder!*“

Maar Hans verfdde zich gauw een snor, een *zwarte* snor. Met een dikke, glanzende spekbraam deed hij het.

„En *nou* dan?“ riep hij. „Zie je *nou* dan wel, dat ik een man ben?“

Toen vond Hanneke het goed, dat *hij* de vader was. *Ik* zou de moeder wezen. En *zij* was ons kind.

Wij zetten het emmertje tussen ons in. Dat was onze tafel. Wij gingen elk aan een kant zitten. Maar de vader vloog ineens weer op.

„Au, au!“ riep hij. „Die stoppels steken mij dwars door mijn broek heen! Ik ga hier niet zitten, hoor!“

„En je hebt niet eens een broek aan!“ schaterde ik.

Hans wou op handen en voeten naar buiten kruipen. Maar opeens schoot hij met een schreeuw weer terug:

„Mè-è-è!“ zei iemand. En een grote kop, met twee horens en een baard kwam voor de deur van ons huisje! O jongens, daar had je den bok weer! Ik had zeker het hek niet goed dicht gedaan

Hans was weer de dapperste. Die sloeg met zijn klomp naar die vreselijke kop. En ineens was het beest verdwenen.

„Is hij wèg?“ vroeg ik.

„Mè-è!“ zei de bok en daar wàs hij weer. Maar nù aan de andere kant van ons huisje. Vlak bij *mij!*

Ik viel van schrik op mijn rug en schopte maar in 't wilde

O, jongens, daar had je den bok weer!

weg met mijn benen. En wéér sprong het beest opzij... Het bleef een poosje stil. Hanneke zat zachtjes te huilen. Maar de bok kwam niet terug. En wij zuchtten van blijdschap. Want wij hoopten al, dat hij weg was gegaan... Maar meteen kwam er een bōns tegen de wand van ons huisje.... En nōg één....

Toen schoven de bossen langs elkaar en ons hele, mooie huis stortte ineen.

Wij zaten er alle drie onder.

5. HET ONWEER

„Is hij weg?” fluisterde Hanneke.
„Sst.... Stil!”.... zei ik zacht.

Het duurde even.

Toen begon de kleine meid weer: „Hans, is hij nou weg?”....

„Stil toch, meid!” bromde Hans.

Wij zaten al een hele poos onder het ingevallen huisje.

De bossen drukten op onze rug. Ik steunde ze nog wat voor Hanneke. Het stro prikte in ons gezicht. En het was zo vreselijk warm onder die dikke laag stro. Wij hadden het erg benauwd. Maar wij durfden nog niet te voorschijn komen.

Wij hadden den bok nog lang gehoord. Eerst had hij een poos aan ons huisje geknabbeld. Toen was hij er omheen gelopen. Toen was hij er zelfs even bovenop gesprongen!.... Maar wij hadden ons tóch stil gehouden.

Nu was het stil geworden. Wij hoorden niets anders dan het ritselen van het stro, als wij ons een beetje bewogen. En nu en dan zo'n vreemd gerommel!.... Net of er een wagen over een brug reed.... Wat was dat toch?....

Ik hield het eindelijk niet langer uit. Ik drukte met mijn hoofd een bos koren omhoog. Toen kwam er een kiertje, waar ik dóórkijken kon....

Ik zag een klein stukje van het korenveld. De bok was er niet.

Ik maakte het kiertje wat groter en keek naar alle kanten. Nee, de bok was nergens te zien.

Toen stak ik mijn hoofd helemaal boven het koren. En meteen voelde ik een paar dikke druppels op mijn hoofd vallen. Het regendel!.... En hoor, daar was het ge-

rommel ook weer! Maar *nu* wist ik al, wat het was. Het was de donder! Er was onweer op komst!....

Ik gooide verschrikt de bossen opzij en sprong naar buiten.

„Hans en Hanneke,” riep ik, „kom er gauw uit! De bok is weg en er komt een onweer op. We moeten dadelijk weg!”....

Ze kropen te voorschijn. Ze zaten vol met kleine strootjes. En ze keken zó verbaasd in het rond!....

Want de hele wereld was veranderd. De zon was weg. De mooie blauwe hemel was bijna zwart. En het was zó donker, alsof het al avond werd.

Hans was zo bang voor onweer. Hij greep het emmertje met bramen en wilde al weglopen. Hij vergat helemaal, dat hij nog in mijn jurk liep.

Maar dat ingevallen korenhok?... Konden wij dat zó maar laten liggen? — Wat zou de boer wel zeggen, als hij dat zag?

„We moeten het hok eerst weer opzetten,” zei ik.

We werkten zo hard we konden. Maar het begon zo hard te waaien! En er vielen hoe langer hoe meer droppels.

„Ik word zo nat!” klaagde Hanneke.

„Kruip maar gauw in dat *andere* hok!” riep ik. „Wij zijn zó klaar, hoor Hanneke! En dan gaan wij gauw naar moeder toe!”....

Ik zette weer twee bossen overeind. De donder rommelde boven mijn hoofd. Mijn haren fladderden in de wind, Het korenhok, dat bijna klaar was, wankelde....

„Hans, hou vast!” riep ik nog.

Maar het was te laat. Hans stond bang naar de donkere lucht te kijken. En dáár viel ons huisje voor de *tweede* maal om! Wij konden van voren af aan beginnen....

„Laat maar liggen, hoor!” mopperde Hans. „Ik doe het niet meer”....

En hij kroop gauw bij Hanneke in het andere korenhok. Ik probeerde ze er uit te krijgen. Ik wilde ze mee hebben

Vurige vlammen sprongen langs de zwarte hemel.

naar moeder toe. Maar opeens was het, alsof er vuur van de hemel viel. Vlak daarop knetterde een zware donderslag. Ik kromp ineen. Hans sloeg de handen voor de ogen. Hanneke gilte het uit. Toen kroop ik maar gauw bij hen onder het koren. Ze schoven naar mij toe en kropen dicht tegen mij aan.

Het was nóg donkerder geworden. Het begon nóg harder te regenen.

„O, o, mijn kleren!” riep Hans ineens. „Nu worden ze weer helemaal nat!”....

Ja, daar was nu niets meer aan te doen. Daar hadden wij eerder aan moeten denken!....

6. NIET ALLEEN

Wij zaten weggedoken in ons huisje, en het onweer werd hoe langer hoe erger. Vurige slangen sprongen langs de zwarte hemel. De donder ratelde keer op keer. En de regen kletterde op het dak van stro boven ons hoofd. Wij waren helemaal alleen in het wijde, donkere veld,.... in de ruisende regen....

Hans had mijn jurk nog aan en de zwarte snor had hij ook nog. En ik zat nog altijd in mijn onderjurk. Ik rilde. Mijn tanden klapperden een beetje. Maar dat

kwam niet van kou. Dat kwam, doordat ik mij zo alleen voelde en zo angstig....

O, vreselijk, wat lichtte het ineens weer! En wat knalde de donder boven ons hoofd!....

Hanneke vloog tegen mij op en sloeg de armen stijf om mijn hals.

„Ik wil naar moesje toe!” schreide ze.

Ik trok haar op mijn schoot. Ze drukte haar gezichtje tegen mij aan en durfde niet meer op te kijken.

Hans schoof nog dichtër naar mij toe. Hij huilde niet, maar hij zag zó bleek!.... Ik sloeg mijn arm om hem heen en trok hem tegen mij aan. Ik voelde door de dunne jurk, hoe hij beefde....

„Mien,” vroeg hij zacht, „heb je dat steentje nog?”....

„Wät steentje?” vroeg ik.

„Dat steentje dat ik jou vanmorgen gegeven heb?”....

„Het zit in mijn zak,” zei ik. „Wat wou je er mee, Hans?”....

„Dat moet je hier vóór ons op de grond leggen,” zei hij.

„Dat is een *dondersteentje*. Harm van den molenaar heeft het gezegd.... O Mien, ik ben zo bang, dat de bliksem ons treft!.... Maar als je dat steentje vóór ons huisje legt, dàn gebeurt het niet. Dat zeggen ze tenminste.... Zou het waar zijn, Mien?”....

„Wel nee, jongen!” zei ik. „Hoe kan een steentje je nou bewaren?”....

Wéér sloeg de bliksem neer. Weer barstte de donder los!....

„O Mien, wat moeten we toch?”.... huilde Hans.

Toen vergat ik mijn eigen angst. Want ineens dacht ik er aan, wie wél voor ons zorgen kon!....

„Hans,” zei ik, „luister eens, Hans!.... Zullen wij bidden?.... Zullen wij vragen aan den Heere, of *Hij* ons bewaren wil?.... *Hij* kan het wel, Hans!”....

„Dat is goed,” snikte Hans, en hij vouwde zijn handen.

En Hanneke had het ook wel gehoord. Die vouwde ook haar trillende handjes.

Toen bad ik.

Ik zei, heel eerbiedig: „Lieve Heer, wij zitten hier in het korenhok en wij zijn helemaal alleen.... Ziet U ons wel door de donkere wolken heen?.... En wilt U voor ons zorgen?.... Om Jezus' wil, amen.”

Toen ik mijn ogen weer open deed, schoot juist de bliksem weer neer. En het donderde ook weer zo hard! Het onweer was nog niets minder geworden.

Maar ik voelde geen angst meer. Ik wist, dat wij toch *niet* alleen waren. De Heere zag ons wèl en bij Hem waren wij veilig.

Toen dacht ik niet meer aan mij zelf. Ik dacht nog maar alleen aan Hans en Hanneke. Ik drukte ze nòg dichter tegen mij aan. Ik troostte ze. Ik zei: „Nu hoeven jullie helemaal niet meer bang te zijn, hoor!.... De Lieve Heer heeft ons wel gehoord. *Die* zorgt wel voor ons. Die zorgt altijd voor je, als je het aan Hem vraagt....

Zal ik je daar eens een mooi verhaal van vertellen?.... Luister dan maar!.... Kijk *mij* maar aan, Hans,.... kijk maar niet meer naar buiten.... Het onweer kan ons tóch geen kwaad meer doen!”....

En toen vertelde ik het verhaal, dat de juffrouw op school had verteld, vlak voor de vakantie. Het was het verhaal van de storm op zee.

Ik kon niet goed dóórvertellen. Ik moest telkens even wachten omdat het zo hard onweerde. Dan kon ik mijn eigen stem haast niet horen.

Maar ik zag, dat Hans en Hanneke al niet zo bang meer waren. Ze zaten fijn in mijn armen en luisterden goed. Het was ook zo'n mooi verhaal!....

Ik vertelde: „Op een keer was de Heere Jezus in een schip. Dat schip voer op de zee. Eén van de vrienden van den Heere Jezus stond aan het roer. En de andere vrienden zorgden voor de zeilen. Maar de Heere Jezus lag onder in

het schip te slapen. Want Hij was zo moe. Hij had zo lang gesproken tot het volk en zoveel zieke mensen weer beter gemaakt.

Eerst ging alles goed. Het scheepje dobberde zacht op de golven. De zon scheen en de lucht was blauw. Het was prachtig weer"....

„Net als vanmorgen,” zei Hans.

„Ja, net als vanmorgen,” zei ik. „Maar toen begon het zo hard te waaien, net als daarstraks. En de lucht werd vol zwarte wolken, net als nu, Hans!.... En de golven werden heel hoog en kregen witte koppen van schuim.

De wind joeg het scheepje voor zich uit over de zee. En de golven sloegen er haast overheen.

O, als dät gebeurde, jongens!.... Dan zonk het scheepje vast!.... Dan zouden al die mannen moeten verdrinken!....

Ze werden zo bang, Hans!.... Net zo bang als *mij* daarstraks. Ze zeiden: „waar is de Heere Jezus toch?.... Ligt die nu nog onder in het schip te slapen?.... Heeft Hij dan geen medelijden met ons?”....

Ze liepen hard naar beneden en maakten Hem wakker. Ze riepen: „Meester, kom toch gauw! Help ons toch!.... anders moeten we allemaal verdrinken!”....

Toen stond de Heere Jezus op. Hij ging mee op het schip. En nu moet je eens goed luisteren, Hans, wat Hij *toen* deed! Hij ging spreken tegen de wind, net zo als vader praat tegen onze Bruin. Hij zei: „Wind, wees stil!”.... En toen ging de wind liggen.

Hij zei: „Zee, wees kalm!”.... En de zee gehoorzaamde Hem ook. De golven werden weer klein en rustig. Het gevaar was ineens voorbij.

En weet je, wat de Heere Jezus toen zei tegen zijn discipelen?.... Hij zei: „Jullie moeten niet zo bang zijn!.... Weet je dan niet, dat je bij Mij altijd veilig bent?”....

Mijn verhaal was uit.

„Zó goed zorgde de Heere Jezus voor zijn discipelen,” zei

ik. „En zo goed zorgt Hij ook voor ons.”
„Ja,” zei Hans, „kijk maar, Mien! Dáár komt al weer een blauw plekje aan de lucht! . . . O, ik ben ook helemaal niet bang meer, hoor!” . . .
„Ikke ook niet meer bang, hoor!” habbelde Hanneke. Ja heus, Hans had gelijk! De lucht klaarde weer op. Het onweer dreef voorbij. Maar het regende nog hard.
„Er is ook een versje van dat verhaal,” zei ik. „Jij kent het ook wel, Hans! . . . Scheepje onder Jezus' hoede” . . . Ik zong zachtjes de eerste regel. Hans hielp mij dadelijk. Hanneke deed ook mee. Die zong er haar eigen wijsje doorheen.

„Scheepje onder Jezus' hoede,
Met de kruisvlag hoog in top,
Neemt als arke der verlossing
Allen, die in nood zijn, op.
Al staat de zee ook hol en hoog
En zweept de storm ons voort,
Wij hebben 's Vaders Zoon aan boord
En veilig strand voor 't oog!” . . .

Wij kenden er drie versjes van en wij zongen ze allemaal. En Hans zong zó hard en keek zó dapper naar buiten, alsof hij zeggen wou: „Kom maar òp, onweer! Nu ben ik niet bang meer voor je!”
Maar buiten brak de zon weer door. . . .

7. ONS MOEDERTJE

Hans kroop het eerst weer naar buiten. Hij sprong in het rond van blijdschap, omdat de zon weer scheen. De jurk fladderde om zijn blote benen. Maar opeens stond hij verschrikt stil. Want een zware stem riep: „Zeg meisje! Hoor eens even! . . . Heb je ook drie kinderen gezien?” . . .

En wie kwam daar aan, met grote, haastige stappen?....

„Vader!” riep Hans en hij rende op hem toe.

Die vader stond zó raar te kijken! Want hij zag niet dadelijk, dat het Hans was, die voor hem stond. Maar toen begon hij zó hard te lachen, dat het klonk over het veld. Hij tilde Hans op. Hij danste met hem in het rond. Ik had dien kalmen vader nog nooit zó dol zien doen. Hanneke holde ook naar hem toe. Ik kwam achteraan met het emmertje.

De jurk fladderde om zijn blote benen.

Toen zag ik pas, dat vader dóórnat was!... Ik schrok er van. Want nu begreep ik, wat een angst hij uitgestaan moest hebben om ons!... Wij hadden lekker droog in ons huisje gezeten. Maar hij had naar ons lopen zoeken in het onweer en in de regen....

Maar die goeie vader scheen al zijn angst al weer vergeten te zijn. Hij lachte maar. Hij pakte Hanneke, hij pakte mij en hij zoende ons, dat het klapte.

„Kinderen, kinderen,” zei hij, „wat een geluk, dat ik jullie terug heb! Ik hoorde jullie zingen. Anders had ik je misschien nóg niet gevonden.... Kom nu maar gauw mee naar moeder toe!”

„Mijn kleren!” riep Hans.

Ik ging er gauw naar toe en wrong ze uit. Er kwam wel een emmer vol water uit.

Hans vertelde, wat er gebeurd was. Vader was niet boos.

Hij was alleen maar blij, omdat hij ons teruggevonden had.

Ik droeg de kleren. Hans nam het emmertje. Vader nam Hanneke op de arm en liep met grote stappen vooruit.

Wij konden hem haast niet bijhouden.

Stil!... Hoorde ik daar roepen?

„Mien-tje!“... klonk het, een paar akkers verder.

„Han-ne-ke!“... .

Och, die arme moeder!... Die liep ons nog maar aldoor te zoeken.

„Já-à!“ riep ik hard. „Wij kó-mèn!“... .

„Loop maar gauw naar haar toe, Hans,“ zei vader. „Geef mij dat emmertje er nog maar bij.“

Hans rende vooruit. Hij trok de jurk een eindje omhoog om harder te kunnen lopen. Vader lachte er om.

„Wat zal moeder wel zeggen!“ zei hij.

Maar toen wij er bij kwamen, had moeder Hans al in haar armen. Zij had haar jongen wel dadelijk herkend. Zij was net zo nat als vader. En net zo blij!... .

En op onze akker stond Bruin geduldig te wachten voor de lege kar. De zon scheen op zijn natte huid en de damp sloeg er af.

Het scheen wel, dat Bruin óók blij was. Hij wreef zijn kop tegen mijn blote armen. Maar hij zette nieuwsgierig zijn oren vooruit, toen hij Hans zag en snuffelde aan zijn jurk.

„Is dat nou Hans of is het Mien?“ dacht hij zeker.

„Nu gaan wij gauw naar huis,“ zei vader. „Wij kunnen hier niets meer doen. Het koren is veel te nat. En wij kunnen ook niet in die natte kleren blijven lopen.“

Wij gingen de boel vlug opruimen. Vader stond voorover, om de haverzak van Bruin dicht te knopen. Toen kwam er opeens een kop met twee kromme horens achter hem uit de struiken... . Dáár was de bok weer!... . Hij liep op een drafje naar vader toe... .

„Vader!... . Vader, pas op!“ riepen wij allemaal.

Maar het was al te laat.
Vader kreeg een stoot
tegen zijn broek en rolde
voorover in het stoppel-
veld.

Wij schrokken er van.
Maar moeder had pret.

Vader keek verbaasd achterom. Toen zag hij den bok. Die stond al weer op zijn achterpoten voor de tweede aanval. Toen lachte vader ook. Hij had het dier met één greep bij zijn grote horens. De bok draaide en wrong met zijn kop. Maar hij kon niets meer beginnen. Vader

Die stond alweer op zijn achterpoten

bracht hem terug in de wei. Hans ging mee, om het dier aan te jagen. Toen ze terugkwamen, hadden wij alles al opgeladen.

„Moet ik zó mee het dorp door?” vroeg Hans, een beetje bang.

Ja, daar was niets aan te doen. Zijn kleren waren veel te nat. Maar hij mocht onder moeders schort zitten. Dan zag niemand hem.

Wij reden op de natte kar de weg langs.

Onderweg vertelden we alles, wat er gebeurd was op deze vreemde middag.

„Was je niet erg bang voor het onweer, Hans?” vroeg vader.

„Nee, niet zo erg,” zei Hans. „Eerst wel, maar later niet meer”....

„Waarom dan *later* niet, Hans?”....

„Nou,” zei Hans, „Mien was toch bij ons!”....

„En jij dan, Mientje,” vroeg vader, „was jij niet bang?”

„Nee vader,” zei ik.

„Waarom niet, kind?”

Ja, toen moest ik het wel zeggen.

„De Heere zorgde wel voor ons,” zei ik.

„Zó is het,” zei vader, „bij den Heere zijn wij altijd veilig.

Laten wij daar maar goed aan denken.”

„Mien heeft ook voor ons gebeden,” zei Hans ineens.

„En ook verhaal verteld!” praatte Hanneke. „Van Heere Jezus, hè Mien? Van een bootje in de sloot, hè Mien?”

Wij moesten er om lachen. Die kleine meid wist nog niet, wat een zee was.

Moeder streelde mij over mijn haar.

„Klein moedertje,” zei ze.

Toen moest ik ineens aan Bep denken. Die had ook „moedertje” gezegd. Toen was het een scheldwoord. Maar nu maakte dat woord mij zo blij!

„Ja,” zei Hans, „Mien was ons moedertje!”

„Ons moedertje”

Ik had hem haast een zoen gegeven!

Opeens, daar rinkelde een fietsbellekje achter ons. Ik keek op.

O, kijk eens, wie kwamen daar achter ons aan? De dominee en mevrouw en de oom van Bep. En Bep zat weer bij haar vader achterop. Maar allemaal waren ze kletsnat.

„Hallo!” riep Bep.

„Hallo!” riep ik terug.

En ik dacht: „Gelukkig, ze is al weer goed!”

„Bent u wezen zwemmen, dominee?” riep vader vrolijk.

„Het onweer heeft ons overvallen!” riep de dominee terug.

„Wij waren midden op de hei. Verschrikkelijk was het!”

Ze reden ons voorbij.

„Dominee, luister eens!” riep vader.

Toen stapten ze allemaal af.

„Ik wou morgen maar eens met de kinderen uit rijden,” zei vader. „Het koren is tòch veel te nat, om er in te werken. Dat moet wel een hele dag drogen. Ik denk, dat ik maar eens met de kar naar grootmoeder rijd. Die heeft de pruimen rijp. En dan wou ik Bep ook meenemen. Is dat goed, dominee?”....

„Ha fijn!” riep Bep.

„Ha fijn, naar Grootmoe!” riepen wij.

En onze Hans vergat helemaal, hoe hij er uitzag. Die danste op en neer in de kar.

„Wat is dàt nou?” vroeg dominee lachend. „Is Hans een meisje geworden?”....

Toen schrok Hans. En hij dook met een rood hoofd weer gauw onder moeders schort.

Wij lachten allemaal.

„Is het afgesproken?” vroeg vader.

„Afgesproken,” zei de dominee.

„Fijn, hè Mien?” riep Bep.

Toen reden ze weer vooruit. En onze Bruin zette het plotseling op een draf. Hij verlangde zeker naar de stal.

Opeens begon vader te zingen.

Wat zong hij?....

„Scheepje onder Jezus' hoede,
Met de kruisvlag hoog in top”....

Wij stemden allemaal mee in.

Zo reden wij zingend door de natte landen naar huis....

INHOUD

	blz.
1. Waarom ben ik toch zo blij? . . .	3
2. Op het korenveld	6
3. Bramen zoeken	11
4. Al' weer die bok!	16
5. Het onweer	20
6. Niet alleen	22
7. Ons moedertje	26